

Datum van
inontvangstneming

:

25/08/2020

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-303/20 - 1

Zaak C-303/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

8 juli 2020

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy w Opatowie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 september 2019

Verzoekende partij:

Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A.

Verwerende partij:

KM

[OMISSIS]

BESLISSING

Opatów, 27 september 2019

De Sąd Rejonowy w Opatowie I Wydział Cywilny (rechter in eerste aanleg bevoegd voor burgerlijke zaken Opatów, Polen; hierna: „Sąd Rejonowy”)

[OMISSIS]

heeft

na op 27 september 2019 te Opatów

ter terechtzitting

kennis te hebben genomen van de vordering van Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A.,

gevestigd te Luxemburg,

tegen KM

inzake een betaling

beslist:

- I. Het Hof van Justitie van de Europese Unie, gevestigd te Luxemburg, wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de hiernavolgende vraag:

Is de in artikel 138c, lid 1, van de Poolse kodeks wykroczeń (wetboek overtredingen) in het vooruitzicht gestelde sanctie van aansprakelijkheid voor een overtreding in het geval van de niet-nakoming van de verplichting om de kredietwaardigheid van de consument te beoordelen bedoeld in artikel 8, lid 1, van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad een adequate en toereikende tenuitvoerlegging van het vereiste in artikel 23 van deze richtlijn om in het nationale recht van de lidstaten doeltreffende, evenredige en afschrikkende sancties vast te stellen voor niet-nakoming door een kredietgever van de genoemde verplichting?

- II. De behandeling van de zaak wordt geschorst. [artikel 177, lid 1, punt 3¹, van de kodeks postępowania cywilnego (wetboek van burgerlijke rechtsvordering)] **[Or. 2]**

MOTIVERING

van de beslissing van 27 september 2019

- I. Bepalingen van nationaal recht

a) artikel 9 van de ustawa o kredycie konsumenckim (wet op het consumentenkrediet) van 12 mei 2011 (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2019, volgnr. 1083; hierna: „u.k.k.”)

1. Alvorens een kredietovereenkomst te sluiten beoordeelt de kredietgever de kredietwaardigheid van de consument.

2. De kredietwaardigheid wordt beoordeeld op basis van de door de consument verstrekte gegevens of op basis van de informatie uit relevante gegevensbanken of bestanden van de kredietgever.

3. Op verzoek van de kredietgever verstrekt de consument de documenten en informatie die nodig zijn voor de beoordeling van zijn kredietwaardigheid.

4. Indien de kredietgever een bank is of een andere instelling die wettelijk bevoegd is om kredieten te verstrekken, wordt de kredietwaardigheid beoordeeld overeenkomstig artikel 70 van de ustawa-Prawo bankowe (bankwet) van 29 augustus 1997 en de andere voor dergelijke marktdeelnemers geldende regelingen, met inaanmerkingneming van de leden 1 tot en met 3.

b) artikel 138c, leden 1a en 4, van de kodeks wykroczeń (wetboek overtredingen; hierna: „k.w.”)

1a. Dezelfde straf (geldboete) wordt opgelegd aan wie met een consument een overeenkomst inzake een consumentenkrediet sluit en daarbij niet voldoet aan zijn verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument.
[Or. 3]

4. In het geval van een marktdeelnemer die geen natuurlijke persoon is, berust de aansprakelijkheid als bedoeld in de leden 1 tot en met 3 bij de bestuurder van de betrokken onderneming of bij de persoon die bevoegd is tot het sluiten van overeenkomsten met consumenten.

c) artikel 24 k.w.

1. Tenzij de wet anders bepaalt, wordt een geldboete 20 tot 5 000 Poolse zloty (PLN) opgelegd.

2. Indien voor een strafbaar feit dat is gepleegd met het oog op het verwerven van vermogensvoordelen een gevangenisstraf is opgelegd, wordt naast die straf tevens een geldboete opgelegd, tenzij het opleggen van een dergelijke boete niet doelmatig is.

3. Bij de oplegging van de geldboete wordt rekening gehouden met de inkomsten van de dader, zijn persoonlijke en gezinssituatie, zijn vermogensrechtelijke situatie en zijn verdien capaciteit.

d) artikel 45 k.w.

1. De strafrechtelijke aansprakelijkheid voor een overtreding verjaart wanneer er een jaar is verstreken sinds de overtreding is begaan; indien er in die periode een strafprocedure is ingeleid, verjaart de strafrechtelijke aansprakelijkheid 2 jaar na afloop van die periode.

II. Feiten en omstandigheden van de zaak

Kredietgever Aasa Polska S.A., gevestigd te Warschau, en verweerster KM hebben op 23 mei 2018 een overeenkomst inzake een lening (consumentenkrediet) met nummer 40725167 gesloten. Het totaalbedrag van de lening is vastgesteld op

5 000,00 PLN, terwijl het in totaal te betalen bedrag is vastgesteld op 8 626,58 PLN. Het in totaal te betalen bedrag omvatte de hiernavolgende vorderingen: de hoofdsom ten bedrage van 5 000,00 PLN, rente over de hoofdsom voor de gehele looptijd van de overeenkomst ten bedrage van 536,58 PLN, een afsluitvergoeding **[Or. 4]** ten bedrage van 2 490,00 PLN en administratieve kosten ten bedrage van 600 PLN. De lening diende in 24 termijnen van 408,00 PLN te worden terugbetaald in de periode van 22 juni 2018 tot en met 22 mei 2020.

Verweerster had op de datum van sluiting van de overeenkomst verplichtingen uit hoofde van 23 lening- en kredietovereenkomsten. Het totaalbedrag van de vorderingen uit hoofde van deze overeenkomsten bedroeg 261 850,00 PLN, terwijl het totaalbedrag van de maandelijkse termijnen uit hoofde daarvan 8 198,00 PLN bedroeg. Op 24 juni 2019 bedroeg het totaalbedrag van de verplichtingen van verweerster 163 500,00 PLN.

De echtgenoot van verweerster (AB) was op de datum van sluiting van de overeenkomst gebonden aan verplichtingen uit hoofde van 24 lening- en kredietovereenkomsten. Het totaalbedrag van de vorderingen uit hoofde van deze overeenkomsten bedroeg 457 830,00 PLN, terwijl het totaalbedrag van de maandelijkse termijnen uit hoofde daarvan 9 974,35 PLN bedroeg.

Op de datum van sluiting van de overeenkomst werkte verweerster in loondienst op grond van een arbeidsovereenkomst die voorzag in een nettoloon van 2 300,00 PLN. Verweersters echtgenoot werkte niet en had wegens ziekte geen inkomsten.

De overeenkomst is gesloten via een kredietbemiddelaar. Voorafgaand aan de sluiting van de overeenkomst heeft de kredietgever verzuimd vaststellingen met betrekking tot de vermogenssituatie van verweerster en de door haar verschuldigde bedragen te doen. Tijdens het gesprek dat voorafging aan de sluiting van de overeenkomst is geen enkele vraag gesteld over de vermogenssituatie van verweerster of haar echtgenoot of over hun inkomsten en de door hen verschuldigde bedragen.

De schuldvordering uit hoofde van de leningovereenkomst is overgedragen aan Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A., gevestigd te Luxemburg.

Op 4 april 2019 heeft de rechtsopvolger van de kredietgever de Sąd Rejonowy verzocht **[Or. 5]** KM te veroordelen tot betaling van een bedrag van 7 139,76 PLN, vermeerderd met de wettelijke verdragingsrente vanaf de datum van indiening van de vordering tot op de datum van betaling.

Verweerster KM heeft in haar verweerschrift geconcludeerd tot verwerping van de vordering in haar geheel.

Bij beschikking van 14 juni 2019 is de gemachtigde van verzoekster ertoe verplicht informatie te verstrekken over de stappen die de kredietgever heeft genomen om de kredietwaardigheid van verweerster te beoordelen alsmede de bij de beoordeling daarvan verkregen documenten over te leggen. Deze verplichting

is niet nagekomen, aangezien de gemachtigde van verzoekster tot nog toe geen informatie heeft verstrekt en geen documenten heeft doorgestuurd.

III. Motivering van de prejudiciële vraag

Overeenkomstig artikel 8 van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (hierna: „richtlijn 2008/48”) zorgen de lidstaten ervoor dat de kredietgever de kredietwaardigheid van de consument voor het sluiten van de kredietovereenkomst beoordeelt op basis van toereikende informatie die, in voorkomend geval, is verkregen van de consument en, waar nodig, op basis van een raadpleging van het desbetreffende gegevensbestand. Lidstaten van wie de wetgeving van kredietgevers vereist dat zij de kredietwaardigheid van consumenten op basis van een raadpleging van het desbetreffende gegevensbestand beoordelen, kunnen dit vereiste behouden. Voorts bepaalt artikel 23 van de richtlijn dat de lidstaten de regels vaststellen inzake de sancties die gelden voor inbreuken op de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen en de nodige maatregelen nemen om **[Or. 6]** ervoor te zorgen dat deze sancties worden toegepast. De sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. Overeenkomstig overweging 47 van de richtlijn moeten de lidstaten vaststellen welke sancties gelden voor overtredingen van ingevolge deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen en erop toezien dat deze worden toegepast. Hoewel de keuze van de sancties bij de lidstaten blijft berusten, moeten de sancties doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.

Artikel 9 u.k.k. bepaalt dat de kredietgever de kredietwaardigheid van de consument beoordeelt alvorens een kredietovereenkomst te sluiten. (lid 1) De kredietwaardigheid wordt beoordeeld op basis van de door de consument verstrekte gegevens of op basis van de informatie uit de relevante gegevensbanken of de bestanden van de kredietgever. (lid 2) Op verzoek van de kredietgever verstrekt de consument de documenten en informatie die nodig zijn voor de beoordeling van zijn kredietwaardigheid. (lid 3) Indien de kredietgever een bank is of een andere instelling die wettelijk bevoegd is om kredieten te verstrekken, wordt de kredietwaardigheid beoordeeld overeenkomstig artikel 70 van de ustawa-Prawo bankowe (bankwet) van 29 augustus 1997 en de andere voor dergelijke marktdeelnemers geldende regelingen, met inaanmerkingneming van de leden 1 tot en met 3. (lid 4)

Niet-nakoming van de verplichting tot het onderzoeken van de kredietwaardigheid van de consument wordt naar Pools recht bestraft uit hoofde van artikel 138c, leden 1a en 4, k.w. Niet-nakoming van de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument is een strafbaar feit en kan worden bestraft met een geldboete van 20 tot 5 000 PLN. De sanctie van aansprakelijkheid voor een overtreding is de enige sanctie waarin het Poolse recht voorziet in het geval van de niet-nakoming van de verplichting tot het onderzoeken van de

kredietwaardigheid van de consument. De niet-nakoming of tekortkoming in de nakoming van deze verplichting leidt volgens de opvattingen in de Poolse rechtsleer en de rechtspraak van de Poolse rechters niet tot de nietigheid van de overeenkomst en geeft geen [Or. 7] grond voor de civiele aansprakelijkheid van de kredietgever, noch jegens de consument noch jegens de borg of jegens andere derden die zekerheid voor de terugbetaling van het betrokken consumentenkrediet stellen. Een negatieve beoordeling van de kredietwaardigheid van de consument verplicht de kredietgever er evenmin toe de verstrekking van het krediet of de lening te weigeren.¹

Volgens de nationale rechter voldoet de sanctie van aansprakelijkheid voor een overtreding als bedoeld in het Poolse recht niet aan de vereisten van richtlijn 2008/48.

De sanctie is niet doeltreffend, aangezien zij kredietgevers en leningverstrekkers, met name in de zogenaamde parabancaire sector en in de sector van kortetermijnleningen, er niet toe aanzet de kredietwaardigheid van de consument te beoordelen. Dit wordt goed geïllustreerd door het hoofdgeding alsook door andere door de nationale rechter onderzochte zaken waarvan de feiten identiek zijn. Uit een analyse van de feiten van de hier aan de orde zijnde zaak en van verschillende andere zaken blijkt ondubbelzinnig dat er leningen en kredieten worden verstrekt aan personen met een hoge schuldenlast die over geen enkele bron van inkomsten beschikken of die slechts beperkte inkomsten ontvangen en tegen wie vaak al gedwongen tenuitvoerleggingsprocedures door gerechtsdeurwaarders zijn ingeleid. De informatie van leningverstrekkers of kredietgevers over de controle met betrekking tot personen die een krediet of een lening aanvragen in gegevensbanken is gewoonlijk onjuist en geeft de feiten niet correct weer. Volgens de nationale rechter is de onderhavige zaak een voorbeeld van een dergelijke praktijk en wordt deze conclusie gerechtvaardigd door het feit dat verzoekster tot nog toe geen informatie over de beoordeling van de kredietwaardigheid van verweerster of [Or. 8] informatie over verweerster uit de relevante gegevensbanken heeft verstrekt. Dit betreft met name informatie van de bedrijven Biuro Informacji Gospodarczej InfoMonitor S.A., gevestigd te Warschau, Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej S.A., gevestigd te Wrocław, Biuro Informacji Kredytowej S.A., gevestigd te Warschau, en Rejestr Dłużników ERIF Biuro Informacji Gospodarczej S.A., gevestigd te Warschau, alsmede informatie uit de gegevensbank van de Związek Banków Polskich (vereniging van Poolse Banken). Uit de bewoordingen van het

¹ Czech, Tomasz, *Kredyt konsumencki. Komentarz*, 2e ed., System Informacji Prawnej (systeem voor de verstrekking van juridische informatie) Lex, beslissing van de Sąd Apelacyjny w Warszawie (rechter in tweede aanleg Warschau, Polen) van 7 mei 2014, VI ACA 945/13, LEX nr. 1469473; beslissing van de Sąd Okręgowy w Kielcach (rechter in eerste aanleg Kielce, Polen) van 11 juni 2014, II Ca 452/14, LEX nr. 1511361; beslissing van de Sąd Apelacyjny w Białymstoku (rechter in tweede aanleg Białystok, Polen) van 6 november 2014, I ACA 452/14, LEX nr. 1566930, beslissing van de zevende kamer van de Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen) van 30 september 1996, III CZP 85/96, Orzecznictwo Sądów Polskich (rechtspraak van de Poolse rechters) 1997 nr. 7-8, volgnr. 139.

informatieblad betreffende de door verweerster aangevane lening volgt dat de kredietgever voorafgaand aan de sluiting van de overeenkomst heeft verklaard dat hij verweerster zou opzoeken in de genoemde gegevensbanken alsmede dat verweerster in de leningovereenkomst een volmacht aan de kredietgever heeft gegeven om de bevoegde kredietinformatiekantoren te verzoeken om toegang tot gegevens die onder het bankgeheim vallen. In de overeenkomst is tevens bedongen dat de verstrekking van een dergelijke volmacht een voorwaarde is voor het wettelijk vereiste onderzoek naar de kredietwaardigheid van de klant en derhalve voor de sluiting van de leningovereenkomst en de toekenning van de lening.

Gelet op de bewijzen die de nationale rechter in de loop van de procedure heeft verzameld, in het bijzonder de informatie over het aantal en het bedrag van de verplichtingen van verweerster en haar echtgenoot, kunnen de hierboven beschreven handelingen van de leningverstrekker slechts worden aangemerkt als loze verklaringen die op geen enkele wijze uitvoering geven aan de verplichting om de kredietwaardigheid van de klant naar behoren te beoordelen. Bovendien wordt het verzuim om de kredietwaardigheid van de consument te beoordelen beschouwd als een factor waardoor klanten worden aangetrokken en derhalve als een belangrijk onderdeel van de reclame van kredietgevers en leningverstrekkers. Veel van dergelijke reclames maken uitdrukkelijk melding van de toekenning van een krediet of lening zonder voorafgaande beoordeling van de kredietwaardigheid van de consument. Deze praktijk komt tot uitdrukking in reclameslogans zoals „lening zonder kredietcontrole in slechts 5 minuten”, „leningen op basis van verklaring” of „lening voor beslagenen in slechts 15 minuten”. Zij opgemerkt dat de negatieve gevolgen van dergelijke praktijken door de Poolse autoriteiten zijn opgemerkt en zijn gesignaleerd in **[Or. 9]** de memorie van toelichting bij het voorstel van de regering voor een ustawa o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (wet tot wijziging van bepaalde wetten met het oog op de bestrijding van woeker) (parlementaire publicatie nr. 3600).² Hieraan zij evenwel toegevoegd dat het wetsontwerp na het verstrijken van de 8e zittingsperiode van de Sejm (kamer van afgevaardigden van het Poolse parlement), van 2015 tot en met 2019, is komen te vervallen, dat de behandeling is afgebroken en dat de daarbij in het vooruitzicht gestelde wetswijzigingen uiteindelijk niet zijn vastgesteld.

De sanctie waarin het Poolse recht voorziet, heeft evenmin een afschrikkend effect, zoals blijkt uit de reclame voor deze economische activiteit waarin wordt geïnformeerd dat leningen en kredieten worden toegekend zonder beoordeling van de kredietwaardigheid van potentiële klanten. Bovendien zijn het niet beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument en het verrichten van onbetrouwbare beoordelingen daarvan reële praktijken, die ertoe leiden dat er leningen en kredieten worden verstrekt aan personen met schulden en personen die geen terugbetalingsgarantie bieden. Volgens de nationale rechter sluit een dergelijke

² <http://www.sejnn.gov.pl/sejm8.nsf/druk.xsp?nr=3600>

praktijk uit dat de in overweging 26 van de richtlijn genoemde doelstelling wordt verwezenlijkt, namelijk het bevorderen van verantwoordelijke praktijken in alle stadia van de kredietrelatie en het garanderen dat kredietgevers zich niet inlaten met onverantwoordelijke leningpraktijken of kredieten toestaan zonder de kredietwaardigheid vooraf te hebben beoordeeld. Het gedogen van dergelijke praktijken vormt tevens niet-nakoming van de verplichting van de lidstaten om passend toezicht uit te oefenen om dergelijke gedragingen te voorkomen en om de nodige maatregelen vast te stellen om kredietgevers in dergelijke situaties te bestraffen.

Volgens de nationale rechter is het feit dat er geen sprake is van een afschrikkende werking het gevolg van de buitensporig milde sanctie voor niet-nakoming van de verplichting tot het onderzoeken van de kredietwaardigheid van de consument. De niet-nakoming van deze verplichting is een overtreding waarvoor een geldboete van slechts 20 tot 5 000 PLN kan worden opgelegd. De strafrechtelijke aansprakelijkheid voor de overtreding verjaart wanneer er een jaar is verstreken sinds de overtreding is begaan; indien **[Or. 10]** in die periode een strafprocedure is ingeleid, verjaart de strafrechtelijke aansprakelijkheid 2 jaar na afloop van die periode. Alleen een natuurlijke persoon kan voor de overtreding aansprakelijk worden gesteld; van een dergelijke aansprakelijkheid is daarentegen geen sprake in het geval van rechtspersonen of organisatorische eenheden zonder rechtspersoonlijkheid. Dit is van belang, aangezien de meeste bedrijven die zich bezighouden met het verstrekken van leningen en kredieten op de Poolse markt dit doen in de hoedanigheid van rechtspersoon. De sanctie van aansprakelijkheid voor een overtreding heeft geen betrekking op kredietgevers of leningverstrekkers die optreden als rechtspersoon of organisatorische eenheid. Ze geldt enkel voor natuurlijke personen die in eigen naam optreden als kredietgever of leningverstrekker, als bestuurder van een onderneming of als persoon die bevoegd is om overeenkomsten met consumenten te sluiten. Kredietgevers of leningverstrekkers die rechtspersonen zijn, zijn in feite niet aansprakelijk voor de niet-nakoming van hun verplichting om voorafgaand aan de sluiting van een overeenkomst de kredietwaardigheid van de consument te controleren. Een dergelijk verzuim heeft geen invloed op de geldigheid van de gesloten overeenkomst en ontnemt de kredietgever niet de voordelen van de overeenkomst, in het bijzonder het recht op rente of een commissie. De nationale rechter is van oordeel dat de vaak voorkomende niet-nakoming van de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument laat zien dat de sancties waarin het Poolse recht voorziet, geen afschrikkende werking hebben en kredietgevers of leningverstrekkers er niet van weerhouden op onverantwoorde wijze leningen en kredieten toe te kennen. Kredietgevers of leningverstrekkers die in strijd met de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument een krediet of een lening hebben verstrekt, verliezen geen van de voordelen die voortvloeien uit de gesloten lening- of kredietovereenkomst. De sanctie van aansprakelijkheid voor een overtreding geldt alleen voor natuurlijke personen en heeft geen directe of indirecte invloed op de kredietgever of leningverstrekker.

Volgens de nationale rechter is de sanctie van aansprakelijkheid voor een dergelijke overtreding evenmin evenredig aan de ernst van de niet-nakoming van de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument. In dit verband [Or. 11] zij opgemerkt dat de precontractuele verplichting van de kredietgever tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de kredietnemer ertoe strekt de consument te beschermen tegen het risico van een bovenmatige schuldenlast of insolvabiliteit en bijdraagt tot de verwezenlijking van het doel van richtlijn 2008/48, dat erin bestaat om ter zake van het consumentenkrediet op een aantal kerngebieden de volledige harmonisatie tot stand te brengen die nodig is om te waarborgen dat alle consumenten in de Europese Unie een grondige en gelijkwaardige bescherming van hun belangen genieten en om de totstandkoming van een goed functionerende interne markt voor consumentenkrediet te vergemakkelijken. De verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument beoogt de consument een doeltreffende bescherming te bieden tegen de onverantwoorde toekenning van kredieten die zijn financiële capaciteit te boven gaan en tot zijn insolvabiliteit kunnen leiden.³

Gelet op het voorgaande is de nationale rechter van mening dat de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument van het grootste belang is voor de verwezenlijking van de doelstellingen van de richtlijn en niet kan worden beschouwd als een niet ter zake doende of overbodige last. Evenzo mogen handelingen van kredietgevers of leningverstrekkers die gericht zijn op het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument niet fictief zijn, maar moeten deze handelingen reëel zijn en geschikt om deze verplichting na te komen. Het ontbreken van een passende sanctie in het geval van niet-nakoming van de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument geeft aanleiding tot het ontstaan van een ongecontroleerde schuldenlast en een spiraal van schulden. Dit is het geval voor verweerster, aangezien haar schulden aanzienlijk zijn en deze schuldenlast in hoge mate het gevolg is van de niet-nakoming door de kredietgever van zijn verplichting tot het beoordelen van haar kredietwaardigheid. Het ontbreken van een passende sanctie zorgt er evenmin voor dat kredietgevers ertoe overgaan hun praktijken aldus te wijzigen dat zij de op hen rustende verplichtingen uit hoofde van richtlijn 2008/48 en de wet [Or. 12] tot omzetting daarvan in de nationale rechtsorde strikt nakomen. Dit doet afbreuk aan de verwezenlijking van een van de doelstellingen van de richtlijn, namelijk het verzekeren van een doeltreffende bescherming van consumenten tegen de onverantwoorde toekenning van kredieten die hun financiële capaciteit te boven gaan en tot hun insolvabiliteit kunnen leiden.

De nationale rechter is van oordeel dat het stellen van de onderhavige prejudiciële vraag noodzakelijk is om de hierboven uiteengezette twijfels weg te nemen en om in deze zaak de juiste beslissing te nemen. Het antwoord op deze vraag is rechtstreeks relevant voor de beoordeling van de gevolgen van de niet-nakoming van de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de

³ Arrest van 27 maart 2014, C-565/12.

consument en zal bovendien, zowel in deze zaak als in andere zaken die feitelijk en rechtens identiek of vergelijkbaar zijn, een referentiepunt vormen. Het antwoord is nodig omdat het Hof zich nog niet rechtstreeks over de in de vraag uiteengezette kwesties heeft uitgesproken, en gelet op de hierboven geschetste niet-nakoming van de verplichting tot het beoordelen van de kredietwaardigheid van de consument, een praktijk die de verwezenlijking van de doelstellingen van de richtlijn volgens de nationale rechter negatief beïnvloedt en de doeltreffendheid van het gemeenschapsrecht in aanzienlijke mate in gevaar brengt.

In deze omstandigheden, en gelet op het voorgaande, heeft de verwijzende rechter geoordeeld zoals uiteengezet in punt I van het dictum.

[OMISSIS] **[Or. 13]** [schorsing van de procedure]

[OMISSIS] [nationale procedure]